

Besparelser der skærer dybt i hjertet.

En dreng på 7 år. Autistiske træk. Firkantet. Uden afvigelser fra det **han** kalder normen. Asocial. Utryk i omgivelser "uden for **hans** verden". En på mange måder social handicappet dreng. Hvad gør vi – samfundet - ved sådan en utilpasset dreng? En dreng der ikke passer ind i rammen af normalitet. En dreng der ikke kan passes ind i vores skolesystem. En lille kærlig dreng som på alle måder falder uden for det, vi betragter som normalt. Hvad gør vi dog af ham? Hvad gør vi ved ham? Hvad er det, vi vil opnå med denne lille samfundsborger?

Jo, da han var 6 år, sagde man til ham (forældre), at der er et skoletilbud, som passer perfekt til sådan en problemfyldt og sårbar lille dreng, som har ganske særlige behov, der naturligvis skal tilgodeses. En lille specialklasse med 3-4 elever. Perfekt; tænker forældrene. Hvor har vi dog et skønt samfund – i vores lille rige land, er der også plads og ikke mindst muligheder for sådan et lille skrøbeligt menneske. Hvor er vi heldige! Jo da. Men så går der endnu et år. Naturligvis med diverse nedskæringer og besparelser – det er jo trods alt en borgerlig regering, selv om den unægtelig gør, hvad den kan for at skjule det. Vi kommer til skoleåret 2007, vores "lille" dreng er nu 7 år, og skal starte i 0. klasse. O. S. **S** for special. Vi har store forventninger. Er trygge. Alt er jo på plads og i orden. Bliver endeligt inviteret af skolen. Vi får en rundvisning af diverse personaler på stedet, og ser klasselokalet – godt nok 100 år gammelt, men hvad pokker; en lille enhed har vi lovning på, så de fysiske rammer klarer vi jo nok. Personalet fortæller og fortæller, og pludseligt popper der et elevtal for klassen ud i luften. **12**. Funderer lidt. Undrer. **12?** Skal der være **12?** Er det meningen at der skal være 12 elever i denne klasse, spørger vi med måbende ansigter? Hvad blev der af de 3-4? Den lille enhed, vi havde fået lovning på fra pædagogisk psykologisk rådgivning? Hvor er det tilbud henne? Jo, ser I – kære forældre – det er sparet væk. Nå, har I ikke fået det at vide? Forbløffelsen lyser af vore ansigter. Jamen af sparehensyn har skolen været nødt til at sammenlægge, og hold nu godt fast – 0. klasse, 1. klasse, 2. klasse, 3. klasse til én "stor" klasse. Så O.S er trylle rylle forvandlet til 0.1.2.3.S! De spænder altså fra 6 år til 10 år i én klasse. Nogle børn er lige startet. Som denne tilbagetrukne, generte dreng. Nogle børn er ved deres 4.skoleår. I samme klasse! Hvor bliver hensynene af? Hvor bliver de tilgodesee-elsen af de særlige behov af? Vi er målløse. Stumme. Forbavsede. Men hold fast, kære forældre til en dreng der ikke passer i kassen! Det – mareridtet - er kun lige begyndt. For efter det første chok, kommer såmænd bare det næste. De har også måttet spare på personaletimerne. Og på personalet. Altså i sidste skole år, havde de i alt 10 elever, hvortil der var 5 lærer samt 2 pædagoger. I dette skoleår har de nogle gange 2 lærere og nogle gange 1 pædagog. De har alle færre timer end året før. Og i år er der så 12 elever – i samme klasse! Jo, det er flot; er det! Der er ikke ressourcer til at minde drengen om at taget sit overtøj på (hvilket han ikke selv sanser). Der er ikke ressourcer til at hjælpe ham med mælkeordningen (hvilket han ikke selv kan håndtere). Der er ikke ressourcer til at dele tingene op i små bidder for ham (han mister overblikket, og går i stå). Der er ikke ressourcer til, at han kan have et fristed i de støjende frikvarterer "at trække sig tilbage til fra den forstyrrende omverden" (han kan ikke rumme alle de mange små mennesker og larm). Der er hverken fysisk plads i skolegården, eller personale til at varetage behovet for en social handicappet dreng uden for timerne (drengen vælger at stikke af fra skolen) Der er ikke ressourcer til at fastholde drengen i en opgave/aktivitet (drengen opgiver og sidder bare og stirrer sanseløst ud i luften) Der er ikke ressourcer til at give ham ekstra opmærksomhed ved givne kollektive beskeder (drengen fatter ikke spillereglerne, og går derved "galt i byen"). Det er ikke muligt at bøje reglerne en smule for en dreng, der holder stærkt fast på **sine** leveregler og normer (drengen er ved at gå stykker over ikke at have plads til sine egne rutiner og regler). Der er ikke ressourcer til at imødekomme drengens særlige behov fuldt ud, idet der er 11 andre børn, vis behov også skal delvist tilgodeses (drengen vælger at melde sig ud af fællesskabet). Jo det er sandelig flot i dagens Danmark. Børnene der har det vanskeligt i vores samfund, bliver allerede tabt på gulvet fra skolestart. Forældrene til sådan en dreng, spørger sig selv, hvor er rimeligheden i disse besparelser? Hvori ligger rimeligheden i at pine et barn med i forvejen

smertelige oplevelser i bagagen endnu mere? Hvad vil vores samfund med denne dreng? Hvori ligger drengens fremtid, når alle ressourcer for at gøre ham til en god og nyttig samfundsborger, er sparet væk? Hvad retfærdiggør at ødelægge en dejlig, pragtfuld og elskelig dreng, inden han overhovedet er kommet i gang med sit skoleliv? Ja; end livet. Drengen har netop været igennem en pinefuld 4-årig børnehavetid, og tror der venter ham noget godt og bedre. At der ligger en lige vej foran ham og venter på, han trygt kan vælge at køre hen ad denne i forvejen velanlagte vej. For der er naturligvis sørget for, at der er skabt et trygt miljø, for sådan en sart lille person?! Han sætter sin lid til forældrene. Og de til samfundet.

Men nej; Her møder han og hans forældre blot en mur af bureaukrati, begrænsninger og hensynsløshed. Hjerteløshed; om man vil. Forældrene skriver straks et brev til pædagogisk psykologisk rådgivning i den nye storkommune. Og de er venlige. Stabler straks et møde på benene – flot. Men for blot nedslående at fortælle, at sådan klarer andre sig i kommunen, så sådan bliver det også her. Man tager den laveste fællesnævner, og ligger – kvadrer - alle ned på dette nedrige niveau. Jo, der skal spares! Og spar da endelig blot videre på vores børns bekostning. Gør endelig bare ondt værre. For hvem har ressourcer og styrke nok til at sætte sig op imod systemet? Samfundet? Det jernstærke bureaukrati. Vi - forældrene til denne fortabte dreng, som jo sikkert skal få det svært nok i sit senere liv, kan kun beklage og klage. Men til hvad nytte? Hvem vil tage sig af sådan en sag? Hvem vil stå til ansvar for det uansvarlige? Hvem vil give disse forældre en udstrakt hånd og gribe sagen for at forbedre deres vidunderlige drengs vilkår? Nej; vel! Det vil ingen! Det er en betændt sag til at begynde med. Giftig. Og den bliver blot mere og mere inficeret. Så ingen vil røre den med en ildtang. Man lukker øjnene. Man agerer struds! Og hvor står vi så nu? Samme sted. Træder vande. Uden andre muligheder. Uden magt til at vælge det bedste for det dyrebareste vi har. Uden skulderklap. Uden imødekommelse for problemerne. Vi må bare stå her stiltiende at se på, at drengen mister mere og mere af sig selv, i takt med at systemet nedbryder ham og forældrene. Tomme ører. Tomme løfter. Brudte løfter. Kan vi være det bekendt? Kan Danmark i år 2007 være bekendt at tabe disse små mennesker på gulvet, førend de har fået en reel og ærlig chance for at komme i gang. Giv dem dog en ægte chance for at blive stærke nok til at kunne yde sit bidrag til dette forfaldne samfund engang. Eller måske skulle ”man” vende bøtten nu? Lade de stækkede vinger sprede sig. Lade ressourcerne flyde i overflod, så vi får hele mennesker ud på den anden side af skoletiden. Gøre de før stækkede vinger flyveklare, så de endelig letter efter en god og ansvarlig skolegang, med ressourcerne dækket efter behovet. Brug de nødvendige midler nu, og det vil give jackpot for vores fælles samfund senere. De vil da være i stand til at flyve ved egen kraft. Giv dette forsnævrede land nyttige samfundsborgere. Måske skulle man overveje om ikke det er alle ressourcerne værd?

Eller måske bør vi som forældre til en sådan for samfundet besværlig dreng vælge at immigrere, for at give ham de rette rammer for et godt, trygt og tilfredsstillende liv. Tage det ansvar som vores lille samfund i det rige Danmark ikke vil tage. Der er lande nok at vælge imellem, vis standarder er betragtelig højere end i dette snævre land. Jaeh...måske det er den eneste løsning?

Eller måske sidder der alligevel nogen derude, som vover det ene øje. Kigger på sagen om en fragil dreng, som samfundet svigter på det groveste. Vover at tage hænder frem. Byde ind. Røre ved en befængt sag. Måske bør disse forældre en sidste gang sætte deres lid til, at der trods alt er retfærdighed til i dette land. At der uagtet stadig findes hæderlige mennesker, som vil yde en indsats for disse børn. At nogen vil sætte sig op mod systemet. Mod bureaukratiet. At nogen stadig har hjerte og medfølelse nok i dette kolde samfund, til at række ud mod disse små mennesker og deres rådvilde forældre. Måske bør vi lade tvivlen komme jer derude til gode?

Med venlig hilsen Dorthe Krarup
Gyvelvej 32
6740 Bramming